

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 28.6.2018

Čj. ČTÚ-21 619/2018-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu proti výroku II. rozhodnutí, který podala dne 19. 3. 2018 obchodní společnost **GRAPE SC, a.s.**, IČO 257 08 783, se sídlem Štěpánská 621/34, 110 00 Praha 1, právně zastoupená JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2, a na základě rozkladu proti rozhodnutí, který podal dne 15. 3. 2018 pan **Pavel Bartoš**, fyzická osoba podnikající, IČO 726 27 786, se sídlem Svatováclavská 1931, 438 01 Žatec, právně zastoupený Mgr. Petrem Pleštilem, advokátem, se sídlem Ovčí hájek 2172/42, 158 00 Praha 5, oba rozklady podané podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 3. 2018, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XLV. vyř., o návrhu obchodní společnosti GRAPE SC, a.s., proti panu Pavlu Bartošovi, v řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, o zaplacení dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací přístupu k internetu, služba konektivity, ve výši 76.358,34 Kč s příslušenstvím, vydává po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu se napadený **výrok II.** rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 3. 2018, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XLV. vyř., **ruší** a věc se **vrací k novému projednání**.
- II. Podle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu se rozklad Pavla Bartoše zamítá a napadený **výrok I.** rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 3. 2018, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XLV. vyř., se **potvrzuje**.

Odůvodnění:

Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 17 Co 414/2012-174, ze dne 4. 3. 2013, byla Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též jen jako „ČTÚ“) postoupena část žaloby obchodní společnosti GRAPE SC, a.s., IČO 257 08 783, se sídlem Štěpánská 621/34, 110 00 Praha 1, právně zastoupené JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2 (dále jen „navrhovatel“), proti panu Pavlu Bartošovi, fyzické osobě podnikající, IČO 726 27 786, se sídlem Svatováclavská 1931, 438 01 Žatec, právně zastoupenému Mgr. Petrem Pleštilem, advokátem, se sídlem Ovčí hájek 2172/42, 158 00 Praha 5 (dále jen „odpůrce“), o zaplacení dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací přístupu k internetu, služba konektivity, ve výši 76.358,34 Kč s příslušenstvím. Navrhovatel uvedl, že odpůrce uzavřel dne 1. 4. 2007 s obchodní společností OHŘE MEDIA spol. s r.o. Smlouvu o vzájemné spolupráci. Navrhovatel jako nájemce uzavřel s obchodní společností OHŘE MEDIA spol. s r.o. jako pronajímatelem dne 31. 12. 2007 Smlouvu o nájmu části podniku, na jejímž základě dnem účinnosti této smlouvy přešla na navrhovatele práva a povinnosti týkající se části podniku obchodní společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. v oboru internet. Smlouvou o odštěpení ze dne 26. 6. 2008 přešla část jmění obchodní společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. na navrhovatele. Odpůrce neuhradil navrhovateli dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací za období leden, květen a červen 2009 v celkové výši 76.358,34 Kč.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 22. 5. 2015 rozhodnutí čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XII. vyř., kterým návrhu na zaplacení částky 76.358,34 Kč nevyhověl a uložil navrhovateli povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 7.865 Kč. Správní orgán I. stupně v odůvodnění mj. uvedl, že navrhovatel v průběhu soudního řízení měnil svá tvrzení týkající se právního titulu, na základě kterého poskytoval přístup k internetu odpůrci, přičemž odpůrce po celé řízení poskytování služby popírá. Navrhovatel tvrdil, že Smlouvu o vzájemné spolupráci vypověděl v červnu 2009. Tato smlouva na navrhovatele přešla na základě Smlouvy o nájmu části podniku. Navrhovatelem však tato skutečnost nebyla doložena. Navrhovatel dále neprokázal splnění povinnosti vyplývající z § 488e odst. 2 ve spojení s § 477 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Nepředložením důkazů, jež by prokázaly, že předmětná Smlouva o vzájemné spolupráci byla součástí Smlouvy o nájmu části podniku, neunesl navrhovatel důkazní břemeno svědčící tomu, že služby odpůrci poskytoval na základě uzavřené (písemné) Smlouvy o vzájemné spolupráci. Odpůrce Smlouvu o vzájemné spolupráci vypověděl v lednu 2008, přičemž výpověď adresoval obchodní společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. Výpověď má právní účinky. Smluvní vztah založený Smlouvou o vzájemné spolupráci mezi odpůrcem a obchodní společností OHŘE MEDIA

spol. s r.o. skončil uplynutím výpovědní lhůty v dubnu 2008. Správní orgán I. stupně se neztotožnil s tvrzením navrhovatele, že služby byly odpůrci poskytovány na základě ústní dohody. Vystavené faktury nejsou důkazem o tom, že služby byly navrhovatelem odpůrci poskytovány na základě ústní dohody. Ani úhrada faktur odpůrcem za některá období v r. 2008 a 2009 neznámá, že bylo plněno za poskytnuté služby na základě ústní dohody, a to zejména v situaci, kdy odpůrce po celou dobu soudního i správního řízení jakýkoliv smluvní vztah s navrhovatelem popírá.

Navrhovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 5. 2015, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XII. vyř., v zákonem stanovené lhůtě rozklad, který podáním ze dne 2. 7. 2015 doplnil. Navrhovatel v rozkladu a doplnění mj. uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci a je zatíženo závažnými procesními rozhodnutími. Odpůrce hradil platby na účet navrhovatele, a to opakovaně, proto odpůrci muselo být mimo jakoukoliv pochybnost známo, že došlo k uzavření Smlouvy o nájmu části podniku a že závazky ze Smlouvy o vzájemné spolupráci musí plnit ve vztahu k navrhovateli. Odpůrce dobře věděl, komu a za co má platit, když platební historie jednoznačně prokazuje, že odpůrce využíval poskytovanou konektivitu a za tuto nejdříve pravidelně a poté již nepravidelně platil navrhovatelem fakturované částky. Tvrzení odpůrce, že mu navrhovatel konektivitu neposkytoval, nemůže konkurovat důkazům, které svědčí o tom, že odpůrce konektivitu užíval a platil za ni navrhovateli dohodnuté plnění dle Smlouvy o vzájemné spolupráci. Navrhl, aby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Odpůrce k rozkladu navrhovatele uvedl, že rozklad trpí vadou, když neuvádí, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Odpůrce navrhl, aby byl navrhovatel vyzván k odstranění vady podání a v případě jejího neodstranění byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno. Odpůrce dále uplatnil právo na náhradu nákladů řízení o rozkladu. K doplnění rozkladu se odpůrce nevyjádřil.

Rada ČTÚ vydala dne 29. 9. 2015 rozhodnutí čj. ČTÚ-35 685/2015-603, kterým rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 22. 5. 2015, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XII. vyř., zrušila a věc vrátila k novému projednání. Rada ČTÚ dospěla na základě podkladů ve správním spise k závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem poté, co skončil smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci uplynutím výpovědní lhůty, existoval konkludentní smluvní vztah, na jehož základě nadále poskytoval navrhovatel odpůrci až do dne 18. 6. 2009 konektivitu a odpůrce za tuto službu navrhovateli hradil cenu, jež byla navrhovatelem pravidelně odpůrci účtována, a to až na vyúčtování za leden, květen a červen 2009, jež jsou předmětem tohoto sporu. Rada ČTÚ se neztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že úhrada faktur odpůrcem za některá období v r. 2008 a 2009 neznámá, že bylo plněno za poskytnuté služby na základě ústní dohody. V situaci, kdy

odpůrce po celou dobu soudního i správního řízení jakýkoliv smluvní vztah s navrhovatelem popírá, jeho konání v rozhodném období prokazuje opak. Tvrzení odpůrce, že prováděl platby na základě omylu či chybné šablony, shledala zcela účelovým a absurdním, jelikož všech 11 plateb, které odpůrce provedl na účet navrhovatele, je jednoznačně identifikováno variabilním symbolem shodujícím se s číslem příslušné faktury, dále se mění rovněž zpráva pro příjemce u jednotlivých plateb. Rada ČTÚ dospěla k závěru, že návrh je důvodný.

Správní orgán I. stupně vydal po novém posouzení věci dne 23. 1. 2017 rozhodnutí čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XXXIX. vyř., kterým návrhu opětovně nevyhověl (výrok I.) a uložil navrhovateli povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 20.449 Kč (výrok II.). Správní orgán I. stupně odůvodnil své závěry následovně. Správní orgán I. stupně v novém projednání věci, vázán právním názorem Rady ČTÚ, vzal za své, že mezi účastníky tohoto sporu byla konkludentně uzavřená smlouva. Dle správního orgánu I. stupně však v novém projednání věci byly zjištěny a prokázány nové závažné skutečnosti, které Rada ČTÚ neměla při rozhodování o rozkladu k dispozici, a které přiměly správní orgán I. stupně se v rámci nového projednání věci zabývat především smluvním typem konkludentně uzavřené smlouvy, jejími formálními a obsahovými náležitostmi. V novém projednání navrhovatel prokazoval mimo jiné svědeckými výpověďmi pana Štěpána Beneše a pana Radka Úlehly, že dodávky konektivity odpůrci pokračovaly i po ukončení platnosti písemné Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 (v dubnu 2008) podle této původní písemné smlouvy. Navrhovatel vždy tvrdil, že v daném smluvním vztahu poskytoval odpůrci službu tzv. konektivity, s tím, že odpůrce sám jako poskytovatel služeb elektronických komunikací bude služby připojení k internetu poskytovat svým zákazníkům. Správní orgán I. stupně se nejprve zabýval tím, co je to služba dodávky konektivity. Navrhovatel měl poskytovat odpůrci tzv. konektivitu za účelem poskytování služby přístupu do své sítě elektronických komunikací, resp. do sítě internet. V posuzovaném případě dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že se jedná o smlouvu o přístupu k veřejné síti elektronických komunikací podle § 80 zákona o elektronických komunikacích. Správní orgán I. stupně dovodil, že v případě smlouvy o přístupu k veřejné síti elektronických komunikací je neplatností chráněn obecnější zájem s prvky veřejnoprávní regulace, a tudíž důvod neplatnosti není dán jen pro ochranu jedné ze smluvních stran smlouvy o přístupu. Vyžaduje-li zákon o elektronických komunikacích pro smlouvu o přístupu písemnou formu a smlouva byla uzavřena konkludentně, je tedy neplatná pro nedostatek zákonem předepsané formy. Po posouzení doložené písemné Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 na dodávky konektivity do dubna 2008 správní orgán I. stupně konstatoval, že minimální náležitosti smlouvy o přístupu stanovené vyhláškou č. 158/2005 Sb. neobsahuje, takže je nemůže obsahovat ani konkludentně uzavřená smlouva (se stejným obsahem) pro dodávky konektivity od května 2008 do června 2009. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že vedle neplatnosti konkludentně uzavřené smlouvy na dodávku konektivity, tj. smlouvy o přístupu do sítě

navrhovatele, která nemá písemnou formu, je tato smlouva neplatná i pro nedostatek obsahových náležitostí vyžadovaných speciálním právním předpisem.

Správní orgán I. stupně se dále zabýval úvahou, zda neplatná konkludentní smlouva o přístupu do sítě navrhovatele nemá náležitosti smlouvy jiného smluvního typu. Vzhledem k tomu, že faktury, kterými navrhovatel účtoval v období od dubna 2007 do června 2009 dodávku konektivity odpůrci, uvádějí jako předmět plnění někdy „dodávka konektivity“, někdy „dodávka internetu“, někdy „připojení k internetu“, mohlo by se jednat i o konkludentně uzavřenou smlouvu na dodávku služby připojení k internetu. Pro takovou smlouvu zákon o elektronických komunikacích nepředepisuje písemnou formu, takže ji lze platně uzavřít i konkludentně. I konkludentně uzavřená smlouva jakéhokoliv smluvního typu v obchodních vztazích je právní úkon, který musí splnit požadavky § 39 občanského zákoníku, tj. musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně, jinak je neplatný. Správní orgán I. stupně se proto zabýval obsahovými náležitostmi konkludentní smlouvy, která – jak vyplynulo ze soudního a ze správního řízení – je obsahově totožná s obsahem Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 (viz např. podání navrhovatele ze dne 19. 2. 2016). V této smlouvě je v čl. 2 – Předmět smlouvy v bodě a) ujednáno, že *„předmětem smlouvy je vzájemně výhodná spolupráce spočívající zejména v tom, že společnost OHŘE MEDIA spol. s r.o. mimo jiné zajistí pro CZ-E-NET potřebnou konektivitu, maximálně do výše 50 % konektivity společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o., umožní přístup do své sítě, zajistí dohled a přístup ke statistickým údajům připojených zákazníků CZ-E-NET, poskytne technickou podporu, konzultace a potřebné technické řešení, s ohledem na kapacitní možnosti umožní přístup ke službám provozovaným na síti OHŘE MEDIA, majetkem firmy OHŘE MEDIA jsou páteřní spoje, optické rozvody a switche, metalické páteřní rozvody a klientské rozvody k zákazníkům OHŘE MEDIA, na požádání pracovníka firmy CZ-E-NET zajistí dodání technických údajů potřebných pro provoz datových služeb, a to nejpozději do dalšího pracovního dne, zajistí servis páteřních spojů a služeb provozovaných společností OHŘE MEDIA dle priorit daných vnitřními předpisy firmy OHŘE MEDIA, bez rozlišení linek jednotlivých společností“*. V bodě b) Předmětu smlouvy je ujednáno, že *„CZ-E-NET bude dle možnosti firmy získávat nové klienty, bude uskutečňovat zákaznický servis a fakturaci klientů, pravidelně do 7. dne měsíce předloží seznam nově zapojených klientů a fakturační přehled paušálních poplatků z provozu datových služeb a služeb týkajících se provozu sítě, majetkem firmy CZ-E-NET jsou rozvody po objektu od klientů až k páteřnímu spoji, klientské radiomodemy a zařízení, kabeláž a další prvky, které jsou v datové evidenci firmy CZ-E-NET“*. Na základě takto vymezeného předmětu smlouvy navrhovatel fakturoval odpůrci dodávku konektivity do dubna 2008 a pak za stejných smluvních podmínek od května 2008 do června 2009. Správní orgán I. stupně se proto zabýval určitostí projevu vůle smluvních stran ve vymezení předmětu konkludentní smlouvy a dospěl k závěru, že předmět konkludentní smlouvy je neurčitý, neboť nelze ani gramatickým, systematickým ani

jazykovým výkladem projevu vůle smluvních stran zjistit, jaký rozsah konektivity udávané ve fyzikálních jednotkách měla společnost OHŘE MEDIA spol. s r.o. nejen v květnu 2008 při uzavření konkludentní smlouvy, ale ani ve sporném období v lednu, v květnu a v červnu 2009, a jaký rozsah (kolik fyzikálních jednotek) činí oněch sjednaných 50 %. Nelze zjistit, kde a na jakých přístupových bodech umožní společnost OHŘE MEDIA spol. s r.o. přístup pro CZ-E-NET do své sítě, jak a v jakém rozsahu zajistí dohled a přístup ke statistickým údajům, jakou technickou podporu, konzultace a potřebné technické řešení poskytne a v jakém rozsahu, kdy a komu atd. atd. Ani z dalšího obsahu smlouvy jako projevu vůle smluvních stran nelze s určitostí zjistit, co je předmětem smlouvy. Navíc projev vůle smluvních stran zachycený ve smlouvě musí nutně vzbudit pochybnosti o jeho obsahu i u třetích stran, protože rozsah konektivity společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o., resp. 50 % tohoto rozsahu, nelze pro období ledna, května a června 2009 zjistit mimo jiné i proto, že podle zápisu v obchodním rejstříku ze dne 9. 10. 2008 došlo u společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. k odštěpení části jejího podniku v rozsahu části podniku nazvané „Internet“ specifikované ve Znaleckém posudku soudního znalce Ing. Luboše Marka ze dne 9. 2. 2008, č. 13-421-2008 a následně Smlouvou o odštěpení sloučením a převzetí obchodního jmění ze dne 26. 6. 2008 byla tato odštěpená část podniku společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. sloučena s podnikem navrhovatele.

Podle správního orgánu I. stupně byla konkludentně uzavřená smlouva neplatná podle § 39 občanského zákoníku, neboť projev vůle smluvních stran týkající se zejména předmětu smlouvy jako podstatné náležitosti smlouvy nebyl učiněn určitě. Dostatečným důvodem pro zamítnutí návrhu na zaplacení sporných faktur za období ledna, května a června 2009 byla dle správního orgánu I. stupně již samotná neplatnost konkludentně uzavřené smlouvy.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že navrhovatel neprokázal, že sporné neuhrazené faktury v grafické a obsahové úpravě jako uhrazené faktury byly součástí účetního systému navrhovatele, že byly vytištěny, jako právní úkony navrhovatele jím řádně podepsány a odeslány odpůrci. Navrhovatel také neprokázal, že sporné neuhrazené faktury byly odpůrci doručeny a že požadované úhrady jsou jako závazky odpůrce vůbec splatné a dospělé k vymáhání, protože v čl. 3 – Cenové ujednání, bod 1 konkludentní smlouvy (se stejným obsahem jako písemná Smlouva o spolupráci ze dne 1. 4. 2007) je uvedeno, že platby za služby budou uskutečňovány na základě faktur se splatností 14 dní, aniž je uvedeno, zda od odeslání nebo od doručení faktury. E-mailové sdělení pana Ing. Štěpána Beneše ze dne 20. 7. 2016, že *„tyto faktury jsou hlavně v účetní a daňové evidenci navrhovatele a bylo z nich odvedeno DPH a daň z příjmu“*, nijak neprokázalo, že by sporné faktury byly odpůrci odeslány a doručeny v jakékoliv podobě a z jakéhokoliv evidenčního systému navrhovatele.

Odpůrce v předcházejícím soudním řízení u Okresního soudu v Lounech sp. zn. 25 C 412/2010 i po celé správní řízení opakovaně tvrdil, že mu po výpovědi Smlouvy

o spolupráci ze dne 1. 4. 2007 ze strany odpůrce navrhovatel konektivitu od května 2008 nedodával. V novém projednání věci tvrdil, že platby, které navrhovateli pak platil, byly jakousi formou „výpalného“, tedy bez poskytnutí řádného (sjednaného) protiplnění. Ve správním řízení při novém projednání odpůrce tvrdil, že od května 2008 mu navrhovatel nemohl konektivitu dodávat a on ji nemohl od navrhovatele odebírat, protože v té době konektivitu odebíral od obchodní společnosti Mach3net s.r.o. K tomu předložil Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací uzavřenou dne 1. 7. 2008 mezi poskytovatelem, obchodní společností Mach3net s.r.o., a účastníkem, Pavlem Bartošem CZ-E-NET, v níž se poskytovatel zavázal poskytovat účastníkovi služby elektronických komunikací, k jejichž odběru se zavázal objednávkou, v rozsahu veřejné telefonní služby, služby přístupu k síti internet, popř. služby přenosu rozhlasových a televizních signálů s tím, že specifikace služeb a ceny jsou předmětem objednávky. Odpůrce dále předložil Smlouvu o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě internet a zajištění přístupu k nim č. 09001 uzavřenou dne 20. 9. 2009 mezi poskytovatelem – obchodní společností Mach3net s.r.o., a objednatelem – Pavlem Bartošem CZ-E-NET, která předchází smlouvu ze dne 1. 7. 2008 ke dni 20. 9. 2009 nahradila. Při ústním jednání konaném dne 20. 4. 2016 vypověděl svědek odpůrce, Ing. David Evan, že v rámci odebírání konektivity od obchodní společnosti Mach3net s.r.o. už pro odpůrce nebyla technická možnost, aby byla rovněž odebírána konektivita od navrhovatele.

Podle čl. 3 – Cenové ujednání konkludentně uzavřené smlouvy (se stejným obsahem jako písemná Smlouva o spolupráci ze dne 1. 4. 2007) „*bude za výše uvedené služby firmě CZ-E-NET umožněn přístup do sítí společnosti OHŘE MEDIA, za které bude OHŘE MEDIA měsíčně fakturovat spol. CZ-E-NET dle níže uvedeného klíče: ...*“ Z tohoto znění úvodní věty v čl. 3 je zřejmé, že odpůrce měl navrhovateli měsíčně platit sjednanou částku za přístup do sítí navrhovatele. Nikde ve smlouvě není uvedeno, že se jedná o předplatné, naopak v čl. 2, část 3 b) je ujednáno, že odpůrce „*pravidelně do 7. dne v měsíci předloží seznam nově napojených klientů a fakturační přehled paušálních poplatků z provozu datových služeb a služeb týkajících se provozu sítě*“. Z těchto ujednání správní orgán I. stupně dovodil, že se jednalo o vzájemné závazky obou stran. Důkazní břemeno k prokázání uskutečnění plnění, resp. k prokázání připravenosti a schopnosti plnit, nese navrhovatel. Nejen že obrázkem grafu, jehož věrohodnost zpochybnil svou svědeckou výpovědí jím navržený svědek, neprokázal nepřerušovanou dodávku konektivity minimálně do června 2008 (tj. za první dva měsíce trvání konkludentně uzavřené smlouvy), ale po celé správní řízení neprokázal dodávku konektivity ve sporných obdobích ledna, května a června 2009. Navrhovatel v průběhu předcházejícího soudního řízení i nyní ve správním řízení tvrdil, že záznamy o provozu na předávacích místech ze sporných období ledna, května a června 2009 nemá k dispozici, protože je archivuje jen jeden rok. Z obsahu soudního spisu Okresního soudu v Lounech je zřejmé, že dne 14. 11. 2009 byla odpůrci doručena

předžalobní upomínka (na č.l. 29) a odpůrce v ní byl upozorněn, že nebude-li dluh zaplacen ve lhůtě 5 dnů od doručení předžalobní upomínky, podá navrhovatel žalobu. Bylo v zájmu navrhovatele, aby si důkazy o provozu na předávacích bodech zachoval, a to zejména v situaci, kdy v době doručení předžalobní upomínky odpůrci ještě navrhovateli neuplynula jim tvrzená jednorozční archivační lhůta. Navrhovatel neprokázal ani odebírání konektivity odpůrcem, zvláště s přihlédnutím k tomu, že ve sporných obdobích ledna, května a června 2009 odpůrce podle předložených uzavřených smluv a podle výpovědí svědků, Ing. Radka Mařika a Ing. Davida Evana, při ústním jednání konaném dne 20. 4. 2016 už prokazatelně odebíral konektivitu od jiného poskytovatele.

V souvislosti s důkazním břemenem k prokázání uskutečněného plnění se správní orgán I. stupně dále zabýval tvrzením navrhovatele, že odpůrce platby za dodávku konektivity ve výši částek fakturovaných od května 2008 do prosince 2008 a od února 2009 do dubna 2009 platil, čímž uznal, že mu byly služby až do června 2009 řádně poskytovány. K tomu doložil výpisy z účtu navrhovatele s položkami identifikovanými jako platby odpůrce „za internet Grape“, ze kterých je zřejmé, že odpůrce – někdy se zpožděním – faktury skutečně platil. Odpůrce se bránil tvrzením, že platby za faktury zaplacené navrhovateli od května 2008, tj. po výpovědi Smlouvy o spolupráci ze dne 1. 4. 2007 z jeho strany, byly jakousi formou „výpalného“ v konkurenčním boji na místním trhu elektronických komunikací v regionu Žatecka a Lounska a neznamenal platby za uskutečněné protiplnění. Svědek odpůrce Ing. Radek Mařík při ústním jednání konaném dne 20. 4. 2016 vypověděl, že po výpovědi smlouvy byly vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem, resp. obchodní společností Mach3net s.r.o., od které odpůrce odebíral konektivitu, velmi napjaté a že vyústily do poškozování sítě odpůrce a obchodní společnosti Mach3net s.r.o. Případů poškozování sítě bylo podle svědka víc, jednalo se např. o přepojení klientů v paneláku a využití sítě navrhovatelem, byly problémy a výpadky konektivity na trase Žatec – Louny a došlo k několika přeštipnutím optických kabelů v kolektorech, ke kterým se přiznali zaměstnanci navrhovatele. Dále svědek uvedl, že některé faktury za konektivitu byly navrhovateli ze strany odpůrce i po výpovědi smlouvy placeny, protože se odpůrce bál dalšího poškozování své sítě a svého dobrého jména. Svědek odpůrce pan Ing. David Evan při tomto ústním jednání vypověděl, že s odpůrcem začal spolupracovat až v r. 2009 a v r. 2010 byl zaměstnán u obchodní společnosti Mach3net s.r.o. V té době zaznamenal kampaň proti odpůrci v médiích, mělo dojít až k fyzickým napadením a k přestřihání optických kabelů a že soudní spor v této věci se táhne už několik let. Svědek dále uvedl, že obchodní společnost Mach3net s.r.o. vznikla v době, kdy navrhovatel skupoval menší firmy a vyvíjel tlak a že nabízel odkoupení firmy i od odpůrce, který, aby tomuto tlaku čelil, přibral do své firmy pana Žáčka a tak vznikla obchodní společnost Mach3net s.r.o. Při tomto ústním jednání odpůrce ještě doplnil svá tvrzení k „výpalnému“ a uvedl, že navrhovatel chtěl od něj jeho zákazníky odkoupit za cenu, která byla menší než jeho dluhy za budování firmy.

K dokreslení celé situace odpůrce jako součást svého podání ze dne 16. 5. 2016 doložil řadu důkazů, zejména pravomocný a vykonatelný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2012, sp. zn. 32 Cm 4/2010, ve znění pravomocného a vykonatelného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 3 Cmo 195/2011, který ve sporu na ochranu před nekalosoutěžním jednáním navrhovateli uložil povinnost písemně se odpůrci omluvit za zlehčování obchodní pověsti odpůrce a za protiprávní zásah do jeho osobnostních práv a omluvu zveřejnit v Žateckých novinách. K tomu doložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 11. 2012, sp. zn. 49 EXE 2171/2012-29, o nařízení exekuce k vymožení povinnosti navrhovatele omluvu zveřejnit a Vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 19. 8. 2013, čj. 156 EX 912/13-16, soudního exekutora JUDr. Milana Makaria, Exekutorský úřad Praha – západ. K poškozování optických kabelů odpůrce předložil sdělení Města Žatec, komise pro projednávání přestupků ze dne 16. 2. 2011, kterým se obchodní společnosti Mach3net s.r.o. sděluje, že řízení ve věci přerušení optického kabelu ze strany pana Štěpána Beneše bylo zastaveno, protože se do doby jednoho roku od spáchání přestupku nepodařilo věc projednat. Dále předložil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 5. 2014, sp. zn. 65 C 100/2010-155, kterým se zamítá žaloba obchodní společnosti Mach3net s.r.o. proti navrhovateli o zaplacení 62 749 Kč na náhradě škody za přerušení optického kabelu v kolektoru v Žatci zaměstnancem navrhovatele, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2014, sp. zn. 68 Co 210/2014-207, kterým se rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ruší a věc se mu vrací k novému projednání, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 65 C 100/2010-335, podle kterého je navrhovatel povinen zaplatit obchodní společnosti Česká data s.r.o. jako právnímu nástupci obchodní společnosti Mach3net s.r.o. náhradu škody za poškozený optický kabel ve výši 60 369 Kč.

Za této důkazní situace správní orgán I. stupně neakceptoval tvrzení navrhovatele, že odpůrce tím, že většinu faktur za dodávku konektivity v období od května 2008 do června 2009 zaplatil, sám potvrdil, že mu byla konektivita ze strany navrhovatele po celé toto období (včetně sporného období leden 2009, květen 2009 a červen 2009) řádně dodávána. Předmětem správního řízení nejsou faktury, které byly ze strany odpůrce z jakéhokoliv důvodu uhrazeny, ale faktury, které uhrazeny nebyly. U neuhrazených faktur je třeba zkoumat oprávněnost nároku navrhovatele na jejich úhradu, tj. existenci smluvního ujednání (co a za kolik) a poskytnutí plnění, za něž má být úhrada ceny placena. Existence smluvního ujednání ani poskytnutí plnění však v řízení prokázáno nebylo. Dokonce nebylo prokázáno – s ohledem na formální a obsahové odlišnosti uhrazených a neuhrazených faktur – ani to, že nehrazené faktury byly navrhovatelem vůbec vystaveny a odpůrci řádně doručeny. Pokud navrhovatel neunesl důkazní břemeno k prokázání uskutečněného plnění ani k vystavení a doručení neuhrazených faktur odpůrci, nemůže očekávat, že správní orgán I. stupně rozhodne o oprávněnosti jeho požadavku na zaplacení ceny plnění za sporná období.

Procesně úspěšnému odpůrci pak bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 1. 2017, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XXXIX.vyř., podal navrhovatel v zákonem stanovené lhůtě rozklad. Navrhovatel nesouhlasil se závěrem o absolutní neplatnosti smlouvy. Předmět smlouvy byl dle něj vymezen dostatečně určitě, neboť obsahuje přesný výčet toho, co byl navrhovatel povinen zajistit pro odpůrce. Výše konektivity byla proměnná a bylo stanoveno, že odpůrce může maximálně využívat 50 % kapacity sítě obchodní společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. Neuvedení celkové kapacity sítě nemůže být důvodem neurčitosti, protože i kapacita sítě byla proměnná z důvodu jejího neustálého rozvoje a odpůrce věděl, že síť obchodní společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. je schopna poskytnout dostatek konektivity pro jeho podnikatelské aktivity. Neuvedení přístupových bodů není důvodem neurčitosti, neboť taková náležitost není základní náležitostí takové smlouvy a odpůrce si musel být vědom, jakým způsobem se připojí na síť navrhovatele, když po několik let konektivitu využíval a neměl sebemenší problém s určením přístupových bodů. Uvedl-li správní orgán I. stupně, že není zřejmé, kolik fyzikálních jednotek činí oněch sjednaných 50 %, byla by taková argumentace přípustná pouze za předpokladu, že by správní orgán I. stupně současně uvedl, jaké fyzikální jednotky je tedy nutné uvést ve smlouvě týkající se poskytování služeb internetu, aby byla smlouva dostatečně určitá. Správní orgán I. stupně posoudil věc dle názoru navrhovatele až příliš formalisticky. Smlouva obsahovala pregnantní vyjádření toho, co navrhovatel odpůrci dodá. Navrhovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4271/2007. Obsah právního úkonu, byť konkludentního, je uveden již v písemné smlouvě o vzájemné spolupráci. Navrhovatel se zavázal zajistit pro odpůrce konektivitu, umožnit přístup do své sítě, vybudovat nové sítě podle potřeb odpůrce, zajistit dohled a přístup k údajům zákazníků odpůrce, poskytnout technickou podporu, dodat technické údaje potřebné pro provoz datových služeb, zajistit servis páteřních spojů. Navrhovatel odkázal i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2066/2013. Odpůrce je odborník a podnikatel v oblasti elektronických komunikací a je schopen bez rozumných pochybností adekvátně rozpoznat, co je předmětem smlouvy a jaké služby mu budou poskytovány. To potvrzuje i spolupráce odpůrce s navrhovatelem, kdy využíval služby, především jeho síť, za což opakovaně a dobrovolně navrhovateli platil dohodnuté plnění. Nadto správní orgán I. stupně uznal existenci smluvního vztahu mezi odpůrcem a obchodní společností Mach3net s.r.o., avšak smlouva mezi nimi uzavřená dne 1. 7. 2008 prakticky neobsahuje vymezení předmětu smlouvy. Oproti tomu smlouva o vzájemné spolupráci mezi obchodní společností OHŘE MEDIA spol. s r.o. a odpůrcem obsahuje špičkově vymezený předmět smlouvy.

Úvahy správního orgánu I. stupně o grafické a obsahové úpravě sporných faktur označil navrhovatel jako naprosto nesprávné. Faktura není právním důvodem vzniku

pohledávky, nýbrž se jedná pouze o listinu, která dlužníku poskytuje informace komu, kolik a za co má zaplatit určitou částku. Rozhodující pro vznik a existenci pohledávky je pouze závazkový právní vztah. Posuzování grafické podoby faktur označil navrhovatel jako naprosto absurdní, stejně jako posuzování zanesení faktur do účetnictví navrhovatele. Doručování faktur odpůrci probíhalo obyčejnou poštou. Splatnost pohledávky se těžko proto může odvíjet od doručení faktury, nýbrž od jejího vystavení, v opačném případě by se dlužníci mohli jednoduše bránit proti splatnosti dluhů prostým tvrzením, že jim faktura nebyla doručena. Sporné faktury byly odpůrci zaslány, a i kdyby tomu tak hypoteticky nebylo, doručením žaloby podané k Okresnímu soudu v Lounech v řízení sp. zn. 25 C 412/2010, se staly pohledávky mimo jakoukoli pochybnost splatnými, jelikož doručená žaloba se považuje za kvalifikovanou výzvu k plnění. Navrhovatel nemůže dlouhodobě uchovávat záznamy o provozu na předávacích bodech, když k jejich uchování neměl žádný důvod. Všichni jeho klienti řádně platili za poskytované služby, a to včetně odpůrce, který rovněž platil opakovaně a dlouhodobě. Navrhovatel vycházel z logického předpokladu, že se snad jedná o nedopatření u odpůrce s ohledem na nepravidelnost nezaplacených faktur. Teprve až následně zjistil nekalé úmysly odpůrce, který nezaplatil zcela záměrně za vybrané měsíce, ačkoli za ostatní měsíce zaplatil a konektivitu určitě odebral. To dosvědčili i svědci, Ing. Beneš a Úlehla. Závěry správního orgánu I. stupně proto označil navrhovatel za zcela nesprávné a v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Pokud totiž dva svědci vypoví, že konektivita dodávána byla, a dva svědci vypoví, že nebyla (svědci Mařík a Evan), měl by správní orgán I. stupně vyjít z ostatních důkazů. Jako důkaz proti sobě stálo opakované a pravidelné hrazení faktur odpůrcem a smlouva odpůrce s obchodní společností Mach3net s.r.o. Správní orgán I. stupně faktické placení faktur v podstatě přehlédl a dal přednost důkazu v podobě smlouvy odpůrce s obchodní společností Mach3net s.r.o. Uzavření smlouvy však samo o sobě neznamená, že by odpůrce nemohl současně odebírat konektivitu od několika poskytovatelů, když tvrzení o naplnění kapacity odpůrce a nepotřebnost odebírání konektivity od navrhovatele zůstalo pouze v rovině neprokázaných tvrzení. Tristní a absurdní je pak závěr o výpalném. Pokud byl navrhovatel povinen se omluvit odpůrci v důsledku nekalosoutěžního jednání, tak to bylo právě pouze z důvodu existence pohledávky, kterou navrhovatel již 7 let vymáhá. Rovněž závěry vyplývající z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 10. 2015, čj. 65 C 100/2010 nemají jakoukoli souvislost s tím, zda konektivita byla či nebyla dodávána. Navrhovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013. Konektivita byla skutečně odpůrci dodána, když dodávky potvrdili dva svědci, vše podpořeno dosavadním odběrem konektivity, který odpůrce nezpochybňoval, a především pravidelným hrazením vystavovaných faktur, a to i ve sporném období.

Navrhovatel rovněž poukázal na údajně procesní pochybení, kdy z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2016 nevyplývá, kdo přesně byl vyslechnut. Řádná identifikace svědka

je esenciálním předpokladem pro vlastní výsledky a pro použití výpovědi svědka jako důkazu. Z protokolu ze dne 20. 4. 2016 se však tato skutečnost nepodává, čímž je správní řízení zatíženo procesní vadou.

Rada ČTÚ následně vydala dne 28. 6. 2017 rozhodnutí čj. ČTÚ-13 086/2017-603, kterým rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 23. 1. 2017, čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XXXIX. vyř., zrušila a věc vrátila k novému projednání s tím, že stěžejním důvodem pro tento postup byla skutečnost, že Rada ČTÚ již v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603, dospěla na základě podkladů ve správním spise (zejména uhrazených faktur do konce roku 2008 a dále od února do dubna 2009) k závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem poté, co skončil smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci uplynutím výpovědní lhůty, existoval konkludentní smluvní vztah, na jehož základě nadále poskytoval navrhovatel odpůrci až do dne 18. 6. 2009 službu elektronických komunikací a odpůrce za tuto službu navrhovateli hradil cenu, jež byla navrhovatelem pravidelně odpůrci účtována, a to až na vyúčtování za leden, květen a červen 2009, jež jsou předmětem tohoto sporu. Poskytování služeb potvrdili ve svých výpovědích i svědci navrhovatele, Ing. Štěpán Beneš a Radek Úlehla. Dlouhodobá akceptace a provádění plateb ze strany odpůrce na navrhovatelem vystavované faktury (do konce roku 2008 a od února do dubna 2009) potvrzují v daném případě, že mezi účastníky řízení došlo po skončení písemné smlouvy na základě výpovědi odpůrce ke shodě o dalším úplatném poskytování služeb elektronických komunikací (konkludentní smlouva), a to právě v podobě (i rozsahu), v jaké byly navrhovatelem vystavovány faktury, jelikož tyto odpůrce hradil, aniž by jejich důvodnost a výši rozporoval. Z hlediska hodnocení realizovaných plateb Rada ČTÚ dospěla k závěru, že za situace, kdy odpůrce po delší dobu (do konce roku 2008) souvisle plnil a nevněsł přitom námitky ohledně nedodání služby, její kvality či ceny, lze usuzovat, že za této situace se odpůrce ke službě i ceně přihlásil, neboť jinak by platby pod uváděnými variabilními symboly nerealizoval. Jejich úhradou pak za dané situace byla dostatečně prokázána existence smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem, kdy poskytování služeb potvrdili i svědci. Z uvedených důvodů Rada ČTÚ shledala napadené rozhodnutí nesprávné, tudíž jej zrušila a vrátila věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Rada ČTÚ též dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí se uvádí, že *„odpůrce v průběhu soudního i správního řízení opakovaně tvrdil, že mu sporné faktury nebyly doručeny, proto je, na rozdíl od ostatních doručených faktur, nezaplatil“* (str. 32 napadeného rozhodnutí). Vystává tedy otázka, zda by *a contrario* odpůrce zaplatil, kdyby mu faktury byly doručeny, a považoval by je tedy za oprávněný nárok navrhovatele? Správní orgán I. stupně toto vyjádření odpůrce však nechal bez povšimnutí. Dále má tvrzení odpůrce svou jistou relevanci, a to pro rozhodování o počátku prodlení, resp. přiznání úroků z prodlení, jež musí správní orgán I. stupně zohlednit. Rada ČTÚ se v této souvislosti přiklonila k názoru navrhovatele, že doručení žaloby odpůrci, kdy je nepochybné, že její součástí byly i neuhrazené faktury,

je kvalifikovanou výzvou k plnění, jak vyplývá z § 563 občanského zákoníku, jakož i z konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1853/2002, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 1315/2011). Navrhovatel případně musí prokázat, že neuhrazené faktury byly součástí předžalobní upomínky (součást soudního spisu č.l. 29), jež byla dne 14. 11. 2009 doručena odpůrci. Jelikož navrhovatel neprokázal, že faktury odpůrci odeslal, a odpůrce jejich doručení rozporuje, je nutno vázat okamžik vzniku prodlení odpůrce i ve smyslu citované judikatury na prokazatelné doručení faktur odpůrci.

V rámci (druhého) nového projednání věci se vyjádřil navrhovatel s tím, že zejm. uvedl, že rozhodnutím Rady ČTÚ bylo vyhověno prakticky všem rozkladovým námitkám navrhovatele a byl tak vytvořen závazný právní názor, kterým se musí správní orgán I. stupně řídit. Nárok navrhovatele je po právu a byl řádně a dostatečně prokázán. Jedinou skutečností, kterou by se měl správní orgán I. stupně zabývat, je doručování sporných faktur a otázka počátku prodlení odpůrce. Navrhovatel proto navrhuje provést důkaz spisem Okresního soudu v Lounech, sp. zn. 25 C 412/2010, ze kterého vyplyne, kdy byla odpůrci doručena žaloba a od kdy tedy nejpozději došlo k prodlení se zaplacením sporných faktur.

Odpůrce se již v rámci nového projednání k věci nevyjadřoval.

Dne **1. 3. 2018** pak vydal správní orgán I. stupně **rozhodnutí čj. ČTÚ-3 695/2015-606/XLV.vyř.**, kterým bylo návrhu navrhovatele výrokem I. rozhodnutí vyhověno, a to co do částek ve výši 29.750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z této částky od dne 30. 11. 2010 do zaplacení, ve výši 29.750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z této částky ode dne 30. 11. 2010 do zaplacení a ve výši 16.858,34 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z této částky do zaplacení (celkem 76.358,34 Kč s příslušenstvím). Odpůrci byla uložena povinnost k zaplacení výše uvedené částky do 3 dnů od právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výrokem II. pak byla odpůrci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení v celkové výši 26.650 Kč, a to do 15 dnů k rukám právního zástupce navrhovatele. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zejm. odkázal na závazný právní názor Rady ČTÚ vyslovený v obou předchozích rozhodnutích o rozkladu (viz výše) ohledně uzavření (konkludentního inomínátního) smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem s tím, že podanému návrhu z těchto důvodů vyhověl. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že navrhovatel v druhém novém projednání věci neprokázal, že by sporné faktury byly součástí předžalobní upomínky. Ve svém vyjádření ze dne 7. 8. 2017 uvedl, že za kvalifikovanou upomínku je považována žaloba věřitele na plnění proti dlužníkovi a její doručení dlužníkovi znamená, že dlužník byl o plnění věřitelem požádán. K prodlení se zaplacením sporných faktur tak podle navrhovatele došlo nejpozději doručením žaloby odpůrci. K prokázání data doručení žaloby odpůrci navrhl provést důkaz spisem Okresního soudu v Lounech. Správní orgán I. stupně tedy za doručení sporných faktur odpůrci považuje den, kdy byl odpůrci Okresním soudem v Lounech doručen stejnopis

žaloby. Podle doručky založené ve spise Okresního soudu v Lounech byl platební rozkaz spolu s žalobou doručen odpůrci dne 8. 11. 2010. Podle údajů uvedených na sporných fakturách je splatnost faktur 21 dní, takže správní orgán považuje den 29. 11. 2010 za poslední den splatnosti faktur doručených prostřednictvím žaloby. Prodlení s placením sporných faktur tak počíná dnem 30. 11. 2010. Od tohoto dne tak bylo navrhovateli přiznáno právo na zaplacení úroků z prodlení z požadované částky. Pokud jde o otázku náhrady nákladů řízení, správní orgán I. stupně uložil odpůrci uhradit navrhovateli zaplacený správní poplatek ve výši 3.055 Kč a náklady právního zastoupení za celkem 15 úkonů právní služby s tím, že v pěti případech náhradu nákladů řízení z důvodu neúčelnosti nepřiznal (vyjádření ze dne 23. 2. 2015 k podání odpůrce – navrhovatel opakuje argumenty již uvedené ve spise soudu, vyjádření ze dne 19. 3. 2015 k ústnímu jednání – navrhovatel odkazuje na svá dřívější podání u soudu, vyjádření ze dne 16. 4. 2015 – navrhovatel znovu opakuje dosavadní argumenty a odkazuje na závěry soudu, doplnění rozkladu ze dne 2. 7. 2015 – navrhovateli nic nebránilo podat řádně odůvodněný rozklad namísto rozkladu blanketního, vyjádření ze dne 7. 8. 2017 – navrhovatel jen cituje pasáže z rozhodnutí o rozkladu). Citované rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 2. 3. 2018, odpůrci dne 1. 3. 2018 navrhovateli.

Proti citovanému rozhodnutí podal **odpůrce** dne 15. 3. 2018, tj. v zákonné lhůtě, **rozklad**, který však blíže neodůvodnil. Odpůrce toliko uvedl, že jej odůvodní ve lhůtě 14 dnů. V uvedené lhůtě však odpůrce svůj rozklad neodůvodnil. S ohledem na výše uvedené byl odpůrce vyzván přípisem ze dne 23. 4. 2018 k doplnění svého rozkladu, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Odpůrce však ani k této výzvě svůj rozklad nedoplnil.

K rozkladu odpůrce se vyjádřil navrhovatel podáním ze dne 10. 5. 2018 s tím, že vzhledem k nedoplnění odůvodnění rozkladu odpůrcem nemá navrhovatel k čemu se vyjadřovat.

Proti citovanému rozhodnutí, resp. jeho výroku II. týkajícímu se náhrady nákladů řízení, podal **navrhovatel** dne 19. 2. 2018, tj. v zákonné lhůtě, **rozklad**. Navrhovatel má za to, že v napadeném rozhodnutí nebyla řádně posouzena účelnost úkonů právní služby, za které nebyl navrhovateli přiznán nárok na náhradu nákladů řízení. V napadeném rozhodnutí se pouze uvádí, že předmětnými úkony právní služby nebylo do řízení přineseno nic nového nebo že byly opakovány argumenty již dříve použité, avšak podle názoru navrhovatele tyto okolnosti nemají nic společného s účelností.

Z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 08. 2016, sp. zn. 33 Cdo 273/2016, vyplývá, že: *„Nejčastěji uplatňovanou zásadou, podle které soud rozhoduje ve sporném řízení o náhradě jeho nákladů, je zásada úspěchu ve věci (§ 142 o.s.ř.), kterou uplatnily v projednávané věci soudy obou stupňů. Ten, kdo ve sporu neuspěl, nahradí náklady řízení účastníku úspěšnému podle principu vítěz bere vše. Rozsah náhrady je zde ovšem omezen*

účelností vynaložených nákladů. Jinak řečeno, přiznat lze pouze náklady, které byly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva.“

Podle názoru navrhovatele se napadené rozhodnutí nevypořádává dostatečně s tím, zda byly předmětné úkony právní služby provedeny účelně a zda tedy byly potřebné k účelnému uplatňování a bránění práva. Napadené rozhodnutí se pouze zabývá tím, zda úkony právní služby přinesly nějaké nové argumenty, což ve smyslu výše uvedeného judikátu nepostačuje.

Vyjádření ze dne 23. 2. 2015 k podání odpůrce bylo navrhovatelem učiněno na základě výzvy ČTÚ ze dne 18. 02. 2015. Vzhledem k tomu, že navrhovatel plnil povinnost uloženou Českým telekomunikačním úřadem, je takový úkon právní služby zcela účelný a potřebný k uplatňování práva navrhovatele. Navíc vyjádření navrhovatele obsahovalo argumentaci, kterou byly vyvráceny argumenty odpůrce, čili navrhovatel nepochybně uplatňoval své právo.

Vyjádření ze dne 19. 3. 2015 k ústnímu jednání bylo navrhovatelem učiněno v reakci na ústní jednání a zde přednesené argumenty. Navrhovatel reagoval nejen na argumenty odpůrce, ale taktéž na dotazy správního orgánu. V tomto podání byly taktéž navrženy další důkazy. Je tedy zřejmé, že tento úkon právní služby byl učiněn mimo jakoukoli pochybnost účelně.

Vyjádření ze dne 16. 4. 2015 obsahovalo reakci navrhovatele na podání odpůrce ze dne 11. 03. 2015, protože navrhovateli nebylo toto vyjádření zasláno tak, aby se k němu mohl kvalifikovaně vyjádřit při ústním jednáním. Z tohoto důvodu se k němu vyjádřil písemně. Podle názoru navrhovatele však toto vyjádření bylo učiněno účelně, protože navrhovatel se zde vyjadřoval k aktivní legitimaci, jakož i k úhradě faktur za konektivitu.

Doplnění rozkladu ze dne 2. 7. 2015 obsahovalo obsáhlou argumentaci, která se vypořádávala se všemi pochybeními, kterých se dopustil ČTÚ v napadeném rozhodnutí. Podle názoru navrhovatele toto doplnění směřovalo jednoznačně k uplatňování a bránění jeho práva, když opačný závěr je při vědomí rozsahu a obsahu tohoto podání zcela absurdní.

Vyjádřením ze dne 7. 8. 2017 navrhovatel reagoval na vyrozumění o novém projednání, ve kterém mělo být mimo jiné vyjasněno, zda neuhrazené faktury byly součástí předžalobní upomínky. Navrhovatel se proto vyjádřil k rozhodnutí Rady ČTÚ a navrhl důkazy k prokázání doručení faktur odpůrci. Je tedy zřejmé, že se jednalo o účelný úkon právní služby směřující k uplatňování práva navrhovatele.

S ohledem na výše uvedené navrhovatel navrhuje, aby Rada ČTÚ změnila napadené rozhodnutí ve výroku č. II. tak, že přizná navrhovateli nárok na náhradu nákladů řízení za všechny učiněné úkony právní služby, a současně přizná navrhovateli nárok na náhradu nákladů řízení o rozkladu.

Odpůrce se k podanému rozkladu nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně neshledal v daném případě důvod využít postupu podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *předseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 7) nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“).

Na základě podaného rozkladu byl v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále v souladu s § 141 odst. 9 správního řádu správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Na základě přezkoumání veškerého spisového materiálu včetně napadeného rozhodnutí a posouzení veškerých námitek uvedených v rozkladu a po projednání v rozkladové komisi dospěla Rada ČTÚ k následujícím závěrům.

* * *

Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu platí, že *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.*

Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označí údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Podle ust. § 141 odst. 2 správního řádu platí, že *sporné řízení se zahajuje na návrh.*

Podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích platí, že *předseda Rady přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*

Posuzovaný smluvní vztah vznikl před 1. 1. 2014, kdy nabyt účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který v ust. § 3028 odst. 3 stanoví, že smluvní vztahy uzavřené před nabytím účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k uvedenému je věc posuzována dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, resp. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Rada ČTÚ předně uvádí, že jakkoli výše uvedené rozhodnutí bylo napadeno rozklady obou účastníků řízení, rozklad odpůrce, který mířil do obou výroků rozhodnutí, nebyl řádně odůvodněn. Odpůrce nevznesl žádné rozkladové námitky, a proto je namístě posoudit rozhodnutí (pokud jde o jeho výrok I.) toliko z pohledu jeho souladu a souladu řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, tj. z pohledu jeho zákonnosti (§ 89 odst. 2 správního řádu).

Rada ČTÚ shledává napadené rozhodnutí souladným s právními předpisy, což se týká i řízení, které jeho vydání předcházelo (s výhradou níže uvedenou). Správní orgán I. stupně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se zjištěnými skutečnostmi za současné aplikace relevantních právních předpisů, přičemž odůvodnění obsahuje jeho správní uvážení nevybočující z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní orgán I. stupně uvedl důvody, které jej vedly k závěrům ohledně předmětu řízení, konstatoval podklady a úvahy, kterými se řídil při svém rozhodování, stejně tak se řídil právním názorem Rady ČTÚ vysloveným v rozhodnutí ze dne 28. 6. 2017, čj. ČTÚ-13 086/2017-603, když současně v rámci nového projednání věci nebyla zjištěna žádná nová skutečnost, která by zakládala důvod pro jiné posouzení věci a tudíž možnost se od právního názoru vysloveného Radou ČTÚ, coby rozkladovým správním orgánem odchýlit. Z obsahu napadeného rozhodnutí současně vyplývá, jak správní orgán I. stupně postupoval, z jakých informací vycházel a jak tyto hodnotil. Napadené rozhodnutí a celý správní spis vedený v předmětné věci poskytuje dostatečný obraz o skutkových zjištěních, ze kterých bylo správním orgánem I. stupně vycházeno.

Výrok I. rozhodnutí, napadený toliko odpůrcem, a to bez vznesení konkrétních rozkladových námitek, je tak namístě, s ohledem na výše uvedené, potvrdit coby souladný s právními předpisy, jak výše uvedeno. K tomu však Rada ČTÚ dodává, že jakkoli bylo navrhovateli vyhověno v souladu s právními předpisy, z předloženého spisového materiálu vyplývá, že nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení. Předmětné řízení bylo od podání žaloby k Okresnímu soudu v Lounech (vyjma částky ve výši 2.546,50 Kč s příslušenstvím, v níž nebyl návrh postoupen) vedeno ohledně částky ve výši 76.358,34 Kč s příslušenstvím, sestávající se z částek ve výši 29.750 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne 24. 1. 2009 do zaplacení, ve výši 29.750 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne 23. 6. 2009 (pozn. na některých listinách založených ve spise se objevuje též datum 23. 5. 2009) do zaplacení a ve výši 16.858,34 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne 20. 6. 2009 do zaplacení (celkem 76.358,34 Kč s příslušenstvím). Ve výroku napadeného rozhodnutí však byly tyto částky přiznány jednotně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 30. 11. 2010 do zaplacení. Ve výrokové části (i odůvodnění) napadeného rozhodnutí tak absentuje rozhodnutí o úrocích z prodlení ze sporné jistiny za období do 29. 11. 2010 včetně. Vzhledem k tomu, že řízení ohledně této části nebylo v průběhu zastaveno, resp. nebylo ohledně ní vydáno žádné jiné rozhodnutí, je namístě konstatování, že správní orgán I. stupně se s částí předmětu řízení nevypořádal. Na zákonnost i správnost výroku I. rozhodnutí tato skutečnost vliv nemá, nicméně v zájmu zachování zásady dvojinstančnosti řízení nelze tuto vadu v řízení o rozkladu odstranit, když posouzení, zda nárok na zaplacení v tomto rozsahu vznikl, přísluší nejprve správnímu orgánu I. stupně v nalézacím řízení, přičemž Radě ČTÚ přísluší posouzení věci z pozice správního orgánu přezkumného.

Výše uvedená skutečnost, jakkoli se jedná toliko o část úroku z prodlení z předmětné částky, pak má vliv i na úspěch obou účastníků v řízení, tedy i otázku náhrady nákladů správního řízení. V této věci Rada ČTÚ odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08 („*Je-li předmětem civilního řízení vedle pohledávky též její příslušenství (např. úroky z prodlení, je nutno při rozhodování o náhradě nákladů dle míry úspěchu ve věci (§ 142 o. s. ř.) zvážit míru úspěchu v celém sporu, tj. nejen ohledně pohledávky, ale též stran jejího příslušenství.*“). Rada ČTÚ zastává názor, že tyto závěry soudu jsou plně aplikovatelné na předmětné správní řízení, které je rovněž řízením sporným. Z výše uvedených důvodů je tak namístě, navzdory skutečnosti, že výrok I. je tímto rozhodnutím potvrzen, rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jeho výroku II., tj. výroku týkajícím se náhrady nákladů řízení, zrušit, a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému řízení. Správní orgán I. stupně nejen, že rozhodne o zbývajících částech návrhu na zaplacení úroku z prodlení, ale současně nově posoudí konečný úspěch v předmětné věci, a to i vzhledem k otázce náhrady nákladů řízení.

K rozkladovým námítkám navrhovatele, tj. rovněž i k napadenému výroku II. rozhodnutí, pak Rada ČTÚ uvádí následující.

Výše citované ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích hovoří doslova o přiznání náhrady nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Uvedené ustanovení se v tomto shoduje i s příslušnými ustanoveními správního řádu (§ 141 odst. 11) a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (§ 142). K určení výše odměny právního zástupce účastníka řízení se aplikuje vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s tím, že odměna se posuzuje podle počtu úkonů učiněných v řízení. K uvedenému je namístě konstatovat, že na správním orgánu není pouze mechanicky rozhodnout o náhradě nákladů podle výsledku sporu, a tudíž přiznat procesně úspěšnějšímu účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení za každý jím (resp. jeho právním zástupcem) učiněný úkon, nýbrž je nutno vždy uvážit, resp. posoudit, zda se jednalo o úkon účelně vynaložený. V této věci je možné odkázat též např. na Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3560/2014, ze dne 10. 12. 2014, kde tento doslova uvádí: „Dovolání žalobkyně bylo odmítnuto a žalovaná by tedy zásadně měla právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, avšak s přihlédnutím k evidentním vadám dovolání, jakož i k obsahu a rozsahu vyjádření žalované, jejíž argumentace je ve vztahu k výsledku řízení bez významu, nelze odměnu advokáta za podané vyjádření považovat za náklad účelně vynaložený.“

Rada ČTÚ tak uvádí, že s rozkladem navrhovatele se částečně ztotožňuje, když např. v případě navrhovatelova vyjádření se ze dne 23. 2. 2015 považuje za přísný přístup správního orgánu I. stupně, který náhradu nákladů nepřiznal s ohledem na opakování argumentů uvedených již v soudním spise. V tomto případě však Rada ČTÚ považuje za podstatné zdůraznit, že vyjádření se k výzvě správního orgánu je nutné považovat za relevantní úkon právního zastoupení, jakkoli se může v uvedeném případě jednat o opakování převážně dříve uvedeného. Obdobné pak platí i v případě navrhovatelova vyjádření ze dne 7. 8. 2017 k novému projednání věci. Navrhovatel byl vyzván správním orgánem I. stupně ke sdělení/doložení dalších skutečností významných pro nové projednání věci. Navrhovatel na tuto výzvu reagoval tak, že přednesl své vyjádření k novému projednání věci (byť s odkazem na text rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 28. 6. 2017) s tím, že k otázce data doručení sporných faktur navrhl provést důkaz výše citovaným soudním spisem. Rada ČTÚ tak rovněž považuje v tomto rozklad navrhovatele za důvodný, neboť dle názoru Rady ČTÚ se jedná o relevantní úkon právního zastoupení.

Pokud však jde o úkon, kterým navrhovatel dne 2. 7. 2015 doplnil svůj blanketní rozklad ze dne 8. 6. 2015, zde Rada ČTÚ přisvědčuje názoru správního orgánu I. stupně, který tento úkon nepovažuje za účelné uplatňování práva, když navrhovatel mohl podat řádně odůvodněný rozklad jedním úkonem. První z úkonů, tj. rozklad ze dne 8. 6. 2015, neobsahoval žádnou konkrétní rozkladovou námitku (vyjma obecného konstatování ohledně

nesprávného právního a skutkového posouzení věci), doplnění rozkladu bylo naopak již „plnohodnotným“ rozkladem. Dle názoru Rady ČTÚ je namísto přiznat za této situace právo na náhradu nákladů řízení za celkem jeden úkon, což správní orgán I. stupně učinil. Správní orgán I. stupně tak zde uvážil zcela správně.

Konečně k podáním navrhovatele ze dne 19. 3. 2015 a 16. 4. 2015 pak Rada ČTÚ uvádí, že obě byla učiněna zejm. v souvislosti s ústním jednáním ve věci dne 12. 3. 2015, přičemž první úkon byl učiněn v reakci na správním orgánem I. stupně poskytnutou lhůtu k doplnění tvrzení potřebnými dalšími důkazy, druhý v reakci na správním orgánem I. stupně dne 7. 4. 2015 dodatečně zaslané vyjádření odpůrce ze dne 11. 3. 2015, kdy správní orgán I. stupně doslova uvedl, že podstatné argumenty z tohoto vyjádření uvedl odpůrce v rámci předmětného ústního jednání, proto vyjádření zasílá pouze pro informaci. Rada ČTÚ s přihlédnutím ke všem výše uvedeným okolnostem, obsahu uvedených podání a záznamu z výše uvedeného ústního jednání uvádí, že považuje za přiměřené přiznat náhradu nákladů řízení celkem za jeden úkon, když nepřiznání náhrady nákladů řízení za žádný z úkonů považuje za přísné, jakkoli navrhovatel se v argumentaci částečně opakuje. Rada ČTÚ tak hodnotí skutečnost, že navrhovatel se v obou případech vyjadřoval k výzvě správního orgánu I. stupně a využil svého práva vyjádřit se k argumentaci odpůrce.

S ohledem na výše uvedené tak Rada ČTÚ považuje rozklad navrhovatele za částečně důvodný.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu platí, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Vzhledem k veškerému výše uvedenému Rada ČTÚ shrnuje, že blanketním rozkladem odpůrce napadený výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za zákonný a tento potvrzuje, avšak s tím, že správnímu orgánu I. stupně ukládá vydat rozhodnutí o zbývající části sporné částky, o níž bylo vedeno řízení, tj. o úrocích z prodlení z požadovaných částek ve výši 29.750 Kč, 29.750 Kč a 16.858,34 Kč, a to za období do 29. 11. 2010 včetně. V návaznosti na tuto skutečnost Rada ČTÚ ruší rozklady obou účastníků řízení napadený výrok II. týkající se náhrady nákladů řízení, jak výše uvedeno, a v této části vrací věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Správní orgán I. stupně tedy nově rozhodne o nákladech řízení ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických

komunikacích z pohledu celé částky, která je předmětem řízení v uvedené věci, za současného zohlednění závěrů Rady ČTÚ učiněných k rozkladovým námitkám navrhovatele. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování zohlední i náklady účastníků řízení v řízení o rozkladu.

Se zřetelem k výše uvedenému Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Ilona Vosecká, 28. 6. 2018

Vypraveno dne: 28. 6. 2018